

ligt engagement over for netop dette fænomen i det kommende år. Begge dele har været under forberedelse i det forgangne år, og vores arbejde her i Folketinget er således stadig målrettet mod den befrielse, det vil være for såvel Grønland som Danmark, når alle parter sætter reel selvstændighed og ligeværdighed som fælles målsætning.

For så vidt angår det amerikanske missilforsvar og den eventuelle rolle, som den amerikanske base i Thule vil komme til at spille i forbindelse hermed, forestår der nu en lakmusprøve på ægtheden af dansk udenrigsministeriel solidaritet med det Grønland, der igennem de næste 50 år har leveret de største og mest betydningsfulde kort, Danmark har kunnet gøre godt med internationalt, særlig når talen har drejet sig om sikkerhedspolitisk samarbejde og specielt med USA.

Kl. 18.50

Jeg vil naturligvis med opmærksomhed følge de meldinger, der måtte komme fra denne kommende dansk-grønlandsk optræden i udenrigspolitisk sammenhæng, den første efter det smukke parløb, Danmark-Grønland havde i forbindelse med forhandlingen om Grønlands udmeldelse af EF, som fandt sted for godt 20 år siden.

Netop Grønlands udmeldelse af de europæiske fællesskaber og den ægthed og gensidige respekt, samarbejdet dengang bar præg af, turde være et forbillede for de kommende forhandlinger med USA. Både handelspolitisk, økonomisk, ja, på alle måder fungerede og fungerer aftalen med EU så godt, at den hidtil ikke har fundet sit sidestykke.

Således inspireret af den forgangne tids gode erfaringer er det derfor min hensigt at arbejde for at genoplive det samarbejde, som brede kredse i Grønland organiserer sig under i folkebevægelsen Anisa.

Anisa, som betyder lad os komme ud, var den folkelige bevægelse, der sikrede Grønland den rygrad og selvrespekt, det krævede at turde forlange frigørelse fra den tvungne medlemskab af EF, landet var havnet i som følge af Danmarks ønsker og beslutninger.

Også i dag kæmper vi med situationer, som er stærkt utilfredsstillende for os i Grønland, og som ene og alene skyldes Danmarks ønsker og beslutninger. Det gælder specielt inden for det udenrigspolitiske og det sikkerhedspolitiske område. Og igen i dag har vi, som jeg sagde fra starten, brug for såvel international viden som

folkelig vækkelse for at modgå denne form for tvang.

Danmark indgik således i 1951, endnu før den nuværende danske grundlov var trådt i kraft, en aftale med USA om forsvaret af Grønland. Denne forældede aftale er vi naturligvis stærkt utilfredse med i Grønland, eftersom den er baseret på den forældede historiske forståelse, at Grønland er en koloni.

Igen altså en situation, hvor jeg er sikker på, at alle her i Tinget ville kunne forstå og støtte vores ønsker, hvis det ikke lige drejede sig om Danmark-Grønland. Men Grønland ønsker at lave dette om, således at Grønland selv indgår en forsvarsaftale med USA præcis på samme måde, som Grønland selv indgik en aftale om sine europæiske relationer med EU. Det skete dengang med respektfuld og kompetent bistand fra det danske udenrigspolitiske apparat og med den daværende udenrigsministers fremragende og progrønlandske indsats.

I dag er der igen behov for et nyt Anisa hjemme i Grønland. Dette nye Anisa, som vi som arbejdstitel kunne kalde Anisa II, skal som hovedopgave have at samle og dyrke den folkelige grobund for selvstændighedskampen og for Grønlands ret til at sætte afgørende egne fingeraftryk på sine egne udenrigspolitiske relationer. Vi er i det 21. århundrede, det er tid til forandring.

Den nordatlantiske gruppe gik ind i dette folketingsår netop med statsministerens eget slogan som en udmærket ledetråd for vores ønsker og vel også med en vis forhåbning om, at den regering ville skabe en væsentlig forandring for rigsfællesskabet.

Det håber vi stadig på uden at flyde over af optimisme efter det år, der er gået, og den modtagelse, som de sager, vi har rejst, har fået fra regeringen eller Folketingets flertal.

For os er det et princip ikke blot at sidde med hænderne i skødet og vente på forandringerne. Vi ønsker selv at påvirke historien selv. Derfor arrangerede vi også en konference her i Folketinget i efteråret om rigsfællesskabets fremtid. Det kom der en fremragende debat ud af, som måske ikke slog så tydeligt igennem i den danske offentlighed som hjemme i Grønland og på Færøerne.

Kl. 18.55

Men når jeg i dag læser Socialdemokraternes udspil til ny tekst omkring Færøerne og Grønland i forbindelse med deres forslag til nye emner for en kommende grundlov, føler jeg, at vo-